بعون خلاق بیچون و بفضل صانع بیچگون
درین آوان خجسته بنیان این هردو ترجیع بند دلبند بدو تخلص یکی صفا و دیگرے مرحبا بنا بر برکت و فیض بواسطهٔ نام پاک بزرگان مسمے به
نامهٔ صفا و نسخهٔ مرحبا
از تصنیفات جناب بیان عاشق علیشاه صاحب بیعت حضرت قربان علیشاه صاحب سجاده نشین تکیه حضرت صفا شاه قدس سره چشتی نظامی بهرائچی المسمی خدا یار خان صاحب ولد ضیر خان صاحب ساکن بهرائچ
در مطبع نامی منشی نولکشور واقع لکهنؤ طبع گردید

بسم اللہ الرحمن الرحیم

بیان مفصّل ہر دو تخلّص صفا و مرحبا

باید دانست کہ چون در بیت - ای صفا گر کشاست دیدہ تو بہ
حسن جان جہان ببین بسر سوید تخلص صفا نوشتم باعث اینکہ این تخلص
از غایت اتحاد نوشتم ورنہ تخلص عاصی رحمت است و اسم صفا نکرہ و
اسم رحمت معرفہ باید شمرد کہ صفا بجا اہل صفا لازم آید و رحمت بر ذات واحد
دیگر وجہ تسمیہ صفا اینکہ حضرت میان صفا شاہ صاحب قدس اللہ سرہ
العزیز مرشدان مرشد این عاصی از کملاے زمانہ گذشتند و از زمانہ
حضرت ممدوح تا زمانۂ عاصی درمیان پنج واسطے بود ولیکن حجاب بو
غیریت و کثرت مانع نہ آمد ہمانا کہ گذشتند واحد بودند لنحواے
اَلْوَلَدُ سِرٌّ لِاَبِیْہِ و در مسئلۂ وحدت الوجود پسر و پدر و جد از یک
ذات واحد اند و طاعت و عشق بنا بر یکے و حسن یکے کنند آن یکے
کہ بوجود خویش واحد مطلق است حسن جان جہان حسنے است بسیط
کہ بشیر ذات وحدہ لاشریک بود عاشق شدہ بعدہ جملہ ارواح انبیاء

وملائکہ وحضرت آدم علیہ السلام واولاد آدم وجنات بعدہ آن حسن کہ
مجسم لظہور آمد عاشق شدند بر وصحابہ واہلبیت وکسانیکہ بدران وقت
حاضر بودند ووقتیکہ پرتو جلوۂ خود بخود پیوستہ از مقید بازلبیط گشت
مثل اوّل پس چنین حسنے کہ بسیط است بہر جائے وبہر مقیدے توان
دید بمصداق وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ وعشق جملہ اولیاء اللہ ہمین
طریق بود جان جہان اشارہ بہان ذات وحدہ لاشریک است وحسن
اشارہ بذات محمّدی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلّم است کہ سراپا جلوۂ حق بود
بقول أَنَا مِنْ نُورِ اللهِ وَكُلُّ شَيْءٍ مِنْ نُورِي پس چنین حسن بہر جائیکہ
پسند آید وبہر مقیدے کہ بیابد وبہر شئی کہ در نظر آید وبہر صورتے کہ بہبینی
رباید بدیدۂ دل صفا منزل بہ بیند ای بہر مقیدے وصورتے وجسمی وشئی
وجائے کہ حضرت ممدوح قدس اللہ سرہ دیدہ ودانستہ بحقیقت مطلب
رسید مرا ہم خواہد کہ نمودہ بمقصد رساند بفضل اللہ تعالیٰ وتوفیقہ۔
عشقی کہ در دل ابوبکرؓ بصدق وصفا بود مرحبا کہ از تن عمرؓ ہوش ربود
وعثمانؓ را بر مصحف سرنیاز کرد وعلیؓ را بجیز امداد حق از کسی پروا نبود
وبرزخم خویش ہرگز غم نہ نمود وفاطمہؓ برونمائی حسن لایزالی فرزندان خود
را قربان ساخت ای کہ نشنیدی کہ صاحبزادگان چہ مصیبت ہا یافتند و
ثابت قدم ماندند۔

ایضاً

مرحبا بسمل بگاہ صفا		درره عشق بانیاز درآ

باید دانست کہ این اسم مرحبا اسمی است از مرشدان ما آنرا ہم از غایت

محبت و اتحاد نوشتم و بمعنی شما باش لبسمل نگاه صفا در راه عشق با نیاز در آ
آئینده و صفا مراد ازان فقیر که ظاهر و باطن صفا باشد و هر اہل صفا صفا
را دوست داشته اند و صفا اسم مرشد مرحبا شاه است قدس اللہ سرہما
باید دانست که این بیت در مرتبهٔ فنافی الشیخ است و آن بیت که در نامهٔ صفا
است در مرتبهٔ فنافی الرسول است و یک مرتبه که فنافی اللہ ہست در او نه قید
صفا نه مرحبا نه رحمت بجز ذات وحده لا شریک فقط و آخر دعوانا
ان الحمد للہ رب العالمین و الصلوٰۃ و السلام علی محمد و آله و
اصحابه اجمعین برحمتک یا ارحم الرّاحمین ۔ از طبع کمترین خلائق
عاشق علی شاه چشتی نظامی کرمانی بهرائچی متخلص به رحمت عفی عنه
بتمام رسید بفضل اللہ تعالیٰ و کرمه ۔ مورخه ۸ شعبان سنه ۱۲۹۹ھ مطابق ۲۶ جون سنه ۱۸۸۲ع

بسم الله الرحمن الرحیم

ما فقیران درگه یاریم — هدیهٔ حمد و نعت بگذاریم
خواجهٔ خواجگان معین الدین — نقد دل خود برو بافشاریم
چه رسائی کنیم ما بخدا — از خودی این بتان ناچاریم
گر چه پیش شماست رسوائی — ننگ و ناموس را نمیداریم
کی بدام شهو و رام شویم — زانکه من صید دشت اسراریم
خواهش ما کجے برآید آه — زین سبب از جهان بیزاریم
زین طبیبان هیچ بهبود نیست — زانکه داروے درد بیماریم
اندرین آرزو که مے نگریم — اشک خون را ز دیده می باریم
مدتے شد که از هوای وصال — این خبر با دل حزین داریم

اے صفا گر کشاست دیده تو
حسن جانان چسان ببین هر سو

بر سرت اینکه زلف پیچانست — این یقین دان که دام انسانست
نرگسین چشم تو ببین ای شوخ — دافع مرض صحت جانست
هر کجا دیده را کشاده شدیم — زان طرف روی تو نمایانست
تا کے از وصل تو شکیب کنم — دور بے تو چه گر سامانست
گبر هم مے کند پرستش تو — هم بسجده تو این مسلمانست
ابروان تو قبله گاه من است — مصحف رخ تو جای قرآنست
در نوشتن ثنای تو باید — تنگ دل کاغذ و قلم رانست
دور ازو شش جهت کجا رفته — سر و علم و بسوے جهانست

دو حس از تو شنید چو دشمن هرکس | طایر قدس را که گویا نیست

ای صفا گر گشاست دید تو
حسن جان جهان ببین هر سو

رخ پس پرده عنبر پنهانی | زین سبب شد یقین که هرجائی
عرض دارم بدل نهان گویم | گر تو تفسیر من به تنهائی
بوسه لب بده که جان آید | کن ہمین جان جان مسیحائی
من ترا کی کنم ترک ز دل | زانکه من جسم تو تو جان مائی
در ظهور سے تو مانده ام حیران | گاه پیدا و گاه پنهائی
گاه صوفی و گاه میخوارہی | گاه مستری و گاه سودائی
ظاهر و باطن و ہمین باقی | اوّل و آخر و ہمین آئی
چه نظیریست ماه رویان را | فلک حسن را تو دارائی
دی شب آمد ندا ز شاہد غیب | دم دکن این سخن چه دانائی

ای صفا گر گشاست دیده تو
حسن جان جهان ببین هر سو

هستی خویش را شوی اغیار | یار من گر نمایدت دیدار
مانده عشق را ندارد وی طلب | دور هر گز نمی شود آزار
اے خوشا شب که با تو جان جهان | می گذارم ہمه بوس و کنار
از سراپه دها برون آئی | تا کجا بنگرم در و دیوار
دل چو سیماب در فراق تو | بی وصالت مجے بود بقرار
اشک با بین و با وقت نهان | پیش هر یک نمی کنم اظهار
شو و گل زرنگ نیز مرده | گر کنی قصد سیر در گلزار
کے بدارم غم نهان تو بدل | لازمست آنکه خوش کنی یکبار
گوش دارم مدام این آواز | روز آید ز کوچه و بازار

اے صفا گر گشاست دیده تو
حسن جان جهان به بین هر سو

جستجوے صنم کنے کو کو — جلوہ فرماست اندر ہر رو
تاب زنجیر را انکار دو داد — کہ گرفتار ہست در گیسو
بار شمشیر خود نہان دارد — گرچہ حیلہ کند بد ابرو
سر محراب کے سہم بخدا — سجدہ ہر دم کنم بجانب او
ہم گفتے نزد خود زہجر مرا — چون ترا ہست قوت بازو
گر گناہان یا عفوے کن — گرچہ دارم عمل ہمہ بدخو
روز محشر شفیع خواہے بود — پس نجات روضم زنزدت گو
سر مسلمان نہد بہ پیش تو — مے کنند ہم پرستش ہندو
دل من بانک فی زند کہ بگو — فاختہ وار از این سخن کو کو

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان بہ بین ہر سو

اے وطن ہوش کن کہ یار آمد — شد خزان از چمن بہار آمد
از نواہاے بلبلان بشنو — کہ بگویند گلعذار آمد
ساقیا جام یک مرا بدہے — کہ شنیدم چہ ہوشیار آمد
من ستائش چہ مے کنم یارا — مدح خالق بتو نثار آمد
شد پریشان ز گیسوت سنبل — گل ز روے تو شرمسار آمد
صورتش در نظر نمی آید — تا بدل آئینہ غبار آمد
چون کنم رشک و دید ہا پرنم — کہ مرا یار غمگسار آمد
واصل است او بہر پس ناکس — آسیتے بین کہ خوشگوار آمد
در دم وجد این سخن بر لب — صوفیان را ہزار بار آمد

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان بہ بین ہر سو

ہر کہ دل را قرار می گوید — عشق را ناگوار مے گوید
وصف گیسوے او کند آنکس — خامہ را ہم کہ مار مے گوید
نیک خود را زبون بہ روے تو — از رہ انکسار مے گوید

آنکه مست است از شراب طهور زشت می را شمار می گوید
شکوهٔ جور باغبان چمن بلبل بیچاره می گوید
وحشی تو روز و شب سر جائے هر کسی سنگسار می گوید
خون چکیدن مدام خوش باشد آبله و پای خار می گوید
دیده هر کس بدل جمال تو هستیش را غبار می گوید
شاه ما این رموز حقانی با من دلفگار می گوید

اے صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان به بین هر سو

عشق جان را کند اگرچه هلاک عاشقان می شوند ازین بیباک
هر که در عشق اش نهاد قدم خویش را از خودی نمودش پاک
عشق را هر که کند به عمل می فتد دان یقین درین تپاک
شد شهید ره اش چو ابن علیؑ شور ماتم رسید بر افلاک
پیر و رفتگان ازین ماتم در ره عشق تا شوم چالاک
کشتهٔ مار زلف یار که اند نه شوند خواهش بدل تریاک
گر تو از سر مرا چه باک بود مثل قلزم توئی دمن خاشاک
جلوه بنما که گم شود وحشت می کنم در جنون گریبان چاک
از طرف شاه این جواب آمد بشنو این نکته هست اگر ادراک

اے صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان به بین هر سو

گر دلا یاد حق کنی هر دم پس ز راز جهان شوی محرم
کی توان بود نیست جدا ز خدا روح خود را درست نمودش دم
با خیال رخش چو خوش باشی از غم دو جهان شوی بی غم
هر که مجروح شد ز تیر مژه مطلب او ندارد از مرهم
با خدا دان که همنشین شوی نام او گر ترا بود همدم
آن گدای که کاسه دریا اوست فخر او می کند بساغر جم

منزل او بعرش شد اول — هر که در راه حق نهاد قدم
شد به پی‌کی ز فوقت او — باشدش خوش دایمانه ورود دایم
اندر این سخن ز مطربان بشنو — این سخن از صدای زیر و بم

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هر سو

از سماوات گیرے کہ دل تنگ — گرفتند مقبلان گهر در چنگ
نقد هر دو جهان نثار کنیم — با نه زرین سوا گر کند آهنگ
که کسے هم در مقام ادا دلی — که مرا است مرکب بالنگ
هست بس این دل شکستهٔ ما — شیشه و جام را مزن بر سنگ
تا یکے تیغ تو نیم جان باشم — آمرا قتل کن مسازه درنگ
این شفق نیست چرخ گردون — اشک ریزان فلک بخونی رنگ
پیش نظرم همه هویدا او — بکه را بے شوم کنیم بکه جنگ
تا نمودیم حسن شاهد غیب — قصد عصر گزی کنیم فرنگ
دوش مخزون بارشت مست قلم — کین شنیدم ندا ز وحش و پلنگ

ای صفا گر کشاست دیدهٔ تو
حسن جانان جهان ببین هر سو

شرم ناموس را نه تاب رسید — نزد من یار بے حجاب رسید
ای که پرسی ز من که چون واصل — کشته اماره در صواب رسید
یافته چون رقیب بوسهٔ لب — داغ حسرت بدل کباب رسید
در تمنای وصل دلدارے — رفت طفلی که دور شباب رسید
یاوری چون نمود طالع ما — نازنین نزد من بخواب رسید
پرتو فیض ز آفتاب وے — نور بر روے ماهتاب رسید
ای ز وصلت چنان شدم شادا — گل افسرده را چو آب رسید
رفت طفلی و هم جوانی ما — در ریش نوبت خضاب رسید
عمر کردم بسر چو دریا دش — وقت مردن بمن خطاب رسید

ای صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان ببین ہر سو

در دل خویش سخت حیرانیم — کیستیم این خبر نمی دانیم
مجنونم یا کہ لیلیم یا رب — یا کہ آہوی بیابانیم
شاہ ما عشق ہست ما داریم — در پس او ز سر دویدانیم
من نہ دانیم عقل را کہ کجاست — رہ ز رندان راہ ستانیم
شان حق را شان نخود بینیم — گرچہ زادہ بشکل انسانیم
تا نمودیم حسن آن محبوب — دل فدائیم و جان فدائیم
جای سکن ندارم یکجائے — در یمین گاہ گہ خراسانیم
گاہ در ہند ام بشکل گدا — گاہ در ملک چین خاقانیم
تا بپا خفتیم از مرشد — این سخن ہر زبان بخوانیم

ای صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان ببین ہر سو

ہر کہ دارد بپای بوس نیاز — سر با فلاک می رساند باز
آنکہ حاضر شد از حضوری قلب — رو برو پیش شود قبول نماز
جان سلامت ز عشق تو بردن — ہمچو مرغی رہد ز چنگل باز
قتل شد ہر کہ زیر خنجر او — باید او را کند نہ شکوہ و ناز
از بزرگان ہمی خبر دارم — راز باید نہ گفت از غماز
آن کراہست دیدہ و بینا — جلوۂ حق نمودش اندر ساز
غصہ ناصح فزون ز چند بود — پیش او گر کنم عیان این راز
از خودی خود آنکہ بیرون شد — با خدا وان شود و بدل دمساز
دوش در خواب نائی بودم — کہ ز غیب آمد این بلند آواز

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان ببین ہر سو

بدعای کنم ہر دم یاد — رونق حسن تو فزون تر باد

درچمن از جفای آن گلچین / لب ببستم چو غنچه ناشاد
تا شنیده ثنای قامت او / پای لنگ هست در چمن شمشاد
در دلم ای تو هست ای شیرین / تیشه بر سر زنم بسان فرهاد
چو فدای تو از ازل هستم / کی کنم غم ز غمزه بیداد
تو ده خاک پا که مضغه گوشت / هر که در راه عشق پا بنهاد
ست که بر رزق او کنند همه / زانکه او خلق را بهست روزی داد
دوش در شوق تو لبشاد شدم / تا ازین سبب لی کنم فریاد
شدم دید چون مرا غمگین / این دو مصرع بگوش یادم داد

اے صفا گر کناست دیده تو
حسن جان جهان ببین هرسو

جان را زوفا نه میگویم / تن خود را بهانه میگویم
هستیش را چو خود فنا کردم / خویشتن را یگانه میگویم
کس نخواهد دهد بدنیا دل / پند این عاقلانه میگویم
آنکه متوکل است بر مولی / باحق او را یگانه میگویم
قوت بر همه زین جهان فانی / بامالک آب و دانه میگویم
بیخودان هوشیار می باشند / عاقلان را دیوانه میگویم
چون کشید ای بجو ز زلفش را / گل و سنبل بهشتانه میگویم
ز اهتدا از کلام نامخدر / کین سخن عاشقانه میگویم
تا بنوشیم جام وحدت او / باخود این بیخودانه میگویم

اے صفا گر کناست دیده تو
حسن جان جهان ببین هرسو

اے ز وصل تو خوش همه عشاق / زآن گل چو بلبل مشتاق
رحمت تو بسیط در عالم / خلق ممنون شده بااین اخلاق
پیر ما هست شاه بسم الله / من فدا ایم با علی الاطلاق
خواهش پای بوسیش دارم / گر نوازد مرا بسی اشفاق

نظر لطف جان جان افگن — کین دل ریش ماست استحقاق
مار زلف تو هر کرا بگزید — چه دهد فائدش باد تریاق
کاوشش اندر دل تو نازیبا — چون ندارم بخویش هیچ نفاق
داروی وصل خود بده جانان — من بیمار دل بدرد فراق
چون بغم شد شبی دلم محزون — بهر تسکین گفت سیمین ساق

ای صفا گر گشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

میرسد نزد من چو مژدهٔ گل — چه چها شور زین کند بلبل
جعد مشکین چو در چمن بگشاد — شد پریشان ز نکهتش سنبل
پا بزنجیر آشتی دارد — چه تمنا به قید کاکل
گل ز هجر تو بین به بحر چمن — از پی عندلیب بسته پل
حسن خوبی تو بگل دیده — هر طرف می کند فغان بلبل
وی ساقی ابد فریاد — میکند شیشه اندره قلقل
نزد خود کن طلب غریبی را — که شد آواره از وطن بالکل
مرغ باغ وصال ام که مرا — باز فرقت گرفت در چنگل
شب شنیدم بمحفل جانان — این کلام از زبان ساقی مل

ای صفا گر گشاست دیدهٔ تو
حسن جان جهان ببین هر سو

هر که غم را بدل نهان دارد — زرد رنگ رخش عیان دارد
آنکه غافل بود ز نام و نشان — بی نشان را همه نشان دارد
بی وصالت قرار کی گیرد — چو بهجر تو دل تپان دارد
بشر گل بچشم او خاری — دل خود هر که نیمجان دارد
قاتل من برای کشتن من — خنجر تیز در میان دارد
هر چمن پر بهار تو آرا — بی گل روی او خزان دارد
من بآن ترک آمدم صیدی — که نه او تیر نی کمان دارد

پس چہ گویم کجا مکان او
دل من از برای دیدن بسوخت
مسکن خود بہ لامکان دارد
این دو مصراع مشغل زبان دارد

ای صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان ببین ہرسو

شرح او را جمال میگویند
قطرۂ خون خشک با چشید
آنکہ تو تشنہ تلخ جام عشق
عاشق تو رضا ص مولی را
واقفان رموز الا اللہ
صوفیان نغمہ رباب و چنگ
ہرکہ آگاہ اند ستر اللہ
نیست با او درین جہان چیزی
سالکان طریق فقر کہ اند
وصف او را محال میگویند
اے بروبت کہ خال میگویند
بہ محبت زلال میگویند
عارفت باکمال میگویند
ماسوا حق زوال میگویند
بہ محبت حلال میگویند
وصل او در خیال میگویند
این سخن اہل حال میگویند
از رہ حال وقال میگویند

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو
حسن جان جہان ببین ہرسو

ہرکہ قائم براہ دین باشد
پاے رفعت بر آسمان افتد
اے دلم یاد حق کنے ہردم
ہرکہ مانند بلکہ بہم مصروف
یار را ہر کجا تلاش کنے
او بغیر دوس کند مسکن
سخن تلخ از دہان حبیب
ہرکہ دامن وصال یار کشید
قرب او خواہی گر زمن بشنو
جنت خلد را مکین باشد
آنکہ سر سجدہ بر زمین باشد
زانکہ شایان تو ہمین باشد
مانند آخر کہ علتش ہمین باشد
نزد خود دین کہ او قرین باشد
اے بکوبیت کہ جا نشین باشد
طالبا نرا بہ انگبین باشد
حاجت او نہ آستین باشد
یک سخن زانکہ بہ نہ زین باشد

اے صفا گر کشاست دیدۂ تو

حسن جان جهان ببین هرسو

دی بدیدم بزرگ اسلامی	بر ید خود نهاده جامی
سالکان را سلوک آموزی	بخود آن را شراب آشنای
ستی هم قرآن فهیده	هم بعلم حدیث علامی
هم بمعشوق سی نمودی عشق	هم بعاشق شدی دلارای
هم جزم [illegible] شیخی	هم بزمره فقیر شد نامی
یا نوالبود از همه آزاد	جز بیاوش نه اشتش کامی
چون نمودم نگه بروی نکوش	رفت یکباره هوش اندامی
گفت پیری زمن دران غفلت	هوش برگیر و نوش این جامی
پس بصد لطف داد رحمت را	این دو مصرع بجای انعامی

ای صفا گر گشاست دیده تو
حسن جان جهان ببین هرسو

تمام شد

نسخۂ مرحبا

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ما اسیران گیسوے شاہیم
بیخود و ہوشیار دیوانہ
راز من پرسکے نگردد فاش
قوت عشق آنچنان افزود
مے شماریم خویش را المنام
غرق دریاے من عرف گشتیم
گاہ رفتیم راہ مجذوبان
گاہ گشتیم برہمنم گاہے
جلوہ اش در بتان ہمی بینیم
تا جدا آمدیم در ویران
لیک کعبہ ستلے خانم

ازازل تا ابد تبہی خواہیم
بطفیل نظر صفا شاہیم
رہ روندان این چنین راہیم
کہ ز حق لا عشر و بجان کاہیم
بجز نام ارچہ مرحبا شاہیم
گاہ مسلوب طالبش گاہیم
گاہ سالک فقیر دیباہیم
گاہ گبرم و گہ بدین خواہیم
در تجسس شدیم گمراہیم
نالہ بر لب بہ آتشش آہیم
این دو مصرع تشفیق میخواہیم

مرحبا بسمل نگاہ صفا
دررہ عشق با انباز در آ

آتش آباد آشیانۂ ما
عاشقان را ستاع صبر بسوخت
خال مشکین بزیر زلف سیاہ
دل ز دامش کسے خلاص نکرد
سستیش کے توان ز سر بردن
تا وکش مے کند اشارۂ چشما
لب ببند و زشور بلبل گر

گر خراب است تو خانۂ ما
آتش عشق صد زبانۂ ما
شد ہویدا چو دام و دانۂ ما
نتوان رفت از و بہانۂ ما
ہر کہ نوشد ہمی مغانۂ ما
حکایت چون نشد فسانۂ ما
بشنود بانگ عاشقانۂ ما

چشم خونبار می کند انبار
در صدف بین همین شود گوهر
از سر لطف و زسر انعام
در جهان همچو گرد تا گردے

لعل و یاقوت از خزانهٔ ما
اثر لولوے یگانهٔ ما
شاه گوید گداے دیوانهٔ ما
آ بشو خاک آستانهٔ ما

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق با نیاز درآ

در درونم همان نزول کند
هر که بیزار از خودی گردد
تا نه پرواز سے خانه را از غیر
خاطر از ما سوا بکن خالی
باش وا بهم مقیم میخانه
اندرین دهر سے شود ممکن
هوش کن هم که نو حقانی
محو بر دوست بے خود بوده
راز حقے نگوے با هر کس
بهر محبر وح خاطر عشاق
است مثال دحے بن الهام

چونکه در عاشقان نزول کند
اندر شش جان جان نزول کند
جان جان چون بجان نزول کند
تا در و جان جان نزول کند
در چشم مے مغان نزول کند
هر که از لامکان نزول کند
در لباس بتان نزول کند
یک نظر بین در آن نزول کند
که در و نت نهان نزول کند
زیر ابرو کمان نزول کند
حکم این هر زمان نزول کند

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهٔ عشق با نیاز درآ

شعلهٔ عشق جسم و جان سوزد
تا منو دیم پوستها سے سیاه
ما سوا عشق دین ندارم دون
بے نشان را نشان چه می یابی
دود زلفش ز مشعل خوے
چه کنم شرح ز آتش عشقش

چون کنم آه کین زبان سوزد
آتش هجر استخوان سوزد
جسم هر آذرین و آن سوزد
که نشانش هر آن نشان سوزد
جمع ایمان و دین و جان سوزد
گر بیفش دفتر و بیان سوزد

پرده در گر چه شاه ما آمد	جمله را آه دل نهان سوزد
چه کنم شکوه فرقت جانان	که مرا کام و هم دهان سوزد
هوشش یکدم کنم چو اندر مستی	عادتم را سخنان سوزد
ای برفتن حضور شاه صفا	این دلم بین بخاکدان سوزد
ساعتی گر از و شکیب کنم	این سخن بس دگر زبان سوزد

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

غیر تو در دلم نه هیچ طلب	تا شنیدم که با سوا مطلب
در وفا تو بلا است با شب و روز	زان زبان گفتنی الست و بربا
بی شراب محبت تو مرا	نشود تا اجل کسی مشرب
اندرین دام زلف پیچیده	را هم گر مرغ دل شود چه عجب
گوی بیتیک بار بار زهرا	گر من یکبار گویمت یارب
ذره یکتای تو ز خوبان	سعی بر داب گو هر همه لب
نقد جان و دلم فدای تو باد	همنشینم اگر شوی امشب
حظ از آب زندگی نه بری	باده عشق نوش کن مطلب
از نشان خودی مجو نامی	کاب کوثر ترا بس است لقب
این تمنا بدل کسی نکند	که بدون عشق یافتم مطلب
روز فرمان ز غیب می آید	عشقم بدل نه و این سخن بر لب

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

تا شدم آشنای عالم غیب	نشنیدم سوای عالم غیب
اندرین بوستان نچیند شود	نه کنم جز ثنای عالم غیب
کی تمنا شود درین عالم	آنکه گر پیش پای عالم غیب
از شب عمر ج تا ابد آباد	بر محبت سرای عالم غیب
شاه من آمده ز روز ازل	او شه و مقتدای عالم غیب

آن ایاغ که می محبت اوست / هر زمان رهنمای عالم غیب
چه مجالم که روی او بینم / اندرین جا ورای عالم غیب
حسن شاه صفا درین نگهی / می نماید صفای عالم غیب
صورت این بتان همی نگرم / تا که دیدم لقای عالم غیب
چون رسیدم به سیر باغ ارم / بر در دلکشای عالم غیب
بهر مطلب بقفس یار رضوان / این بگفت از ندای عالم غیب

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

عشق دلدار چون بجان آمد / بر تنم بار سر گران آمد
اندرین بزم مست عشاقان / زاهد خشک کی توان آمد
تا خدا را بدل پرستیدم / یاد هرگز نه این بتان آمد
از جدائی شاه محبوبان / عاشق خسته در فغان آمد
ای مرا از وطن شدن تنها / در پی عشق نازکان آمد
بی رخ گل شگفته جانان / در ریاض تنم خزان آمد
جای مسکن درین مکان چه کنم / که مرا جای لامکان آمد
تار گیسوی او بسان کمند / سوی خود گردنم کشان آمد
دعوی همسری مکن بلبل / که بتو عشق بوستان آمد
عاشق گلعذار آن شاهیم / که ز گلزار جاودان آمد
درنشه شد چه عالم غیری / شور این در دل معان آمد

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

بهر دیدن مرا جای تو بس / نه توانم اگر جفا لی بس
بهر چنگم که او کند ناله / از طرف شاه گوشمالی بس
مرحبا از خدا چه می طلبی / که ترا لطف ذوالجلالی بس
جای تنها دگر نمی خواهیم / عاشقانرا صفت تعالی بس

ناقص از حسر گمان می باشے — این قدر رحم بتو کملے بس
غم فرقت چو مے خورم جانان — بہر تسکین دلم وصالے بس
ناقفلان این ہمہ خورند حرام — رزق ما را سٹے حلالے بس
زاہدان سے پرند بعب بازو — پرسش این گدا ببالے بس
اوج ہمہ خودی بود تاکے — اسے ترا بس ازین زوالے بس
روے خوبان اگر سے بیتے — وقت دیدن ازان سگالے بس
ریش از ہمہ مژہ دلا مطلب — زہم این باتو یک محالے بس

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با غبانہ در آ

عقل شد با تو بر غصیلۂ من — عشق آمد بمن وسیلۂ من
ز آتش عشق روشن عرفان — زخش مصباح با فتیلۂ من
نہ پسندم جمال حوران را — حسن شاہے است بس جمیلۂ من
از شراب محبت وحدت — رفت غارت خمر خلیلۂ من
بہر رفتن مقام قربت او — اسپ عشق است در طویلۂ من
با تو بست نقش ہم جانا — گرچہ بر جسم شود قبیلۂ من
اے درانجا کہ محو شد بیرت — ہیچہ تواند رسید حیلۂ من
ستر ذات تو مخفی و اخفی — صبح آید شد در عقیلۂ من
از تو جستہ نظلہ بزرگانہ — شرفت یاب است این رذیلۂ من
پیش نظر ہمہ وسائط ہیچ — آمدہ این سخن وسیلۂ من

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

رنج تاکے کشیم از دورے — جان بمن دہ ز وصل مسروری
بردو برسیم صبا آید — تا نباشد شراب انگوری
این خط نیلے کراست کانی و بیا — چون بند ہمہ فقیر مشہوری
دان وسیلہ وصال جانان را — آہ دل زرد رو و رنجوری

زاہدا روز مجلس مستان   دور زہد خویش ہست مغروری
جبۂ ریب چاک کن صوفی   نوش کن مے اگر تو مخموری
اندرین وقت ای فراق یار   چہ کنم باتو ہست معذوری
اے ازان دل کہ او ندارد عشق   ہر کرا واجب است مہجوری
مے نویسند گر گنہ بر سر   راجی ام من ز فیض مغفوری
این شفقت کہ در جدائی او   مے کشتم خواستم نہ مزدوری
تا ز لاہوت آمدم اینجا   این بود وصلت معنی و صوری

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

ساقیا نزد من شراب بیار   نیکم و باکہ من خراب بیار
چون نہ آید نظر بہ بیداری   صورت یار را بخواب بیار
حق شناسند سامع و مطرب   بس بمن نغمۂ رباب بیار
بیخودم بے حواس مخمورم   بہر ہوشم بمن گلاب بیار
چون کنند است دام گیسویت   بہ گلویم از و طناب بیار
مے حلال است در محبت او   بس عذاب است یا صواب بیار
نزد غیر دار و سے وصلت   مرض ہجر تو شتاب بیار
لطف مستی نہ خوب در پیری   مے عشقش دم شباب بیار
بعد رطل شراب ای ساقی   از دل سوختہ کباب بیار
خرمنم سوخت آتش جگرم   بادۂ سرخ مثل آب بیار
شاہ گوید بہ تشنگی مجروح   این دو مصرع جواب ناب بیار

مرحبا بسمل نگاہ صفا
در رہ عشق با نیاز درآ

مہر عارض مکش بروی نقاب   عاشقان مست شو ندزین بیتاب
آب وصلت بدہ کہ مے باشد   ز آتش ہجر سینہ ہای کباب
تشنۂ جا و دان بود چہ عجب   است ہمنا نہ چون روی مہتاب

چون بدون جام عشق لاحاصل
نوش کن بس مدام این می ناب

زانگان عمر زاهدا در زهد
در ره عشق کام خود دریاب

باشد هرگز نه در جهان یابی
ازین بهتر تو مطلب نایاب

تار گیسوی شاه ما آمد
در گلویم کشان کشان چو طناب

این نگوی که می چکد از جام
در شهوار می فشاند آب

غم عصیان کی نخواهیم برد
زاهیت بجز نون شدم شاداب

ماه من زین نهان به ابر آمد
لطف رحمت نهان بود بحجاب

پیش مطرب شبی چو می بودم
این شنیدم ندا ز چنگ و رباب

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

ساقیا بهر من مدامی کو
بر در میکده مقامی کو

بیخودم چون ز نشه مستی
هوش کردن بخود تمامی کو

پند واعظ مکن که جعد گیسو
قید بودن بریب ورلی کو

گو بزاهد چه میکند سبقت
بهر تو خلد راه بامی کو

عشق چون خواهی نوش کن صوفی
می حلال است ای حرامی کو

تا نشان خویش بی نشان نکنی
بی نشان را نشان و نامی کو

دعوی همسری دلا کفر است
شاه ما بین کجا غلامی کو

قدسیان را نه بار چون در وی
نامه و قاصد و پیامی کو

مرحبا یک دو جرعه نوش و برو
که بتو روز این مدامی کو

صوفیان وجد خام می سازند
در دل مست عشق خامی کو

دل ز نوک مژه چو می بازم
که بلا زخم یاب کامی کو

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

صومعه تم بین که این بهانه اوست
صنمم بین که شست خانه اوست

عاشقان عشق مصر کرا گویند
نزد من آو می مغانه اوست

روز بار از ... خطاب آمد — مرحبا نیست این و دانهٔ اوست

زلف مشکین بروی محبوبان — منگر پیچ و دام خانهٔ اوست

روز رفتم ز خاک بر افلاک — این همه لطف بیکرانهٔ اوست

بوالهوس اندرون جمع مستان — گو نه آید که این نه خانهٔ اوست

ناصیه سجده بر درش سوده — گو بیم و قبله آستانهٔ اوست

چه کنم شکوه انقلاب دهم — انه ازل تا ابد زمانهٔ اوست

من چو مجذوب خاک ساختم — کشش همت شهانهٔ اوست

همچو تیر هر ره خلد در دل — این کلامم چو از نشانهٔ اوست

مرحبا بسمل نگاهِ صفا
در رهِ عشق با نیاز در آ

الفت روی جان جان دارم — تیغ ابروی در میان دارم

نار دوزخ ازو بود سترسی — آتش عشق آن نهان دارم

سود ما را وصال او آمد — گرچه در هجر آن زیان دارم

آه دل چون نمی کند اثری — بر لب خویش زین فغان دارم

غم دوری چو می خورد دل من — اشک در دیده روان دارم

هر که خواهد دو جرعه نوشد — جام پاک از می مغان دارم

قدسیان را نه آن نصیبی شد — چون من خس بجا کدان دارم

یک جهان شد ز من خلافی گر — در دل خویش صد جهان دارم

ور غلط نه چه نفس اماره — خواهش او ز دل بجان دارم

جلوهٔ حق بچشم می گردد — عشق زین رو نه از بتان دارم

تا نه ریش دگر خورد جگرم — ورد این بیت بر زبان دارم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهِ عشق با نیاز در آ

صورت او بدل حسین دارم — گو ساروی مه جبین دارم

چون سلیمان بملک عرفانی — نقش توحید بر نگین دارم

در تنم بوے خوش همے آید ‌‌— تا گل از باغ یاسمین دارم
چون شنیدم که عاقبت خاک است — نه ازان فکر و غم نه زین دارم
این مکان را بگو همه هیچ است — من چو بر لامکان مکین دارم
چه تمنا کسے بود نه بود — رهبر خویش همنشین دارم
گو به زاهد نه عیب باگیرد — صد نگه بصر خورده بین دارم
لعل و یاقوت گوهر اسرار — اندرین سینه دفین دارم
چرخ شد نیلگون ز دود داو — آه سوزان بدل چنین دارم
شهر دیگر دیار سا دیگر — دل نه باهشانه بچنین دارم
تا شدم از خدنگ او مجروح — زخم بر دل نه بازین دارم

مرحبا بسمل نگاه صفت
در ره عشق با نیاز در آ

تا بکوے شهر زبان گردیم — حاجتے نے بهرکسان گردیم
نظر شاه شد چنان اسیر — در تن خویش جمله جان گردیم
آفرینش اگرچه من خاک است — به بلندے آسمان گردیم
نشه عشق آن چنان افزود — همه تن بین مے مغان گردیم
چه تمنا بگوهر و یاقوت — من بجود خویش بحر و کان گردیم
تا نمودم شدم درین عالم — دور از جنس قدسیان گردیم
نور جانان نهان نگاه آمد — ای باین رو نهاکیان گردیم
همچنان کوه هجر بار آورد — که ز سر تا بپا کمان گردیم
سود ما را زیان ما سود است — بس باین رو همه زبان گردیم
مرحبا از نشان چه می رسی — بے نشان را به بین نشان گردیم
ورد تا این سخن بدل کردم — قوت ناطقه زبان گردیم

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

دل من درد یار مے خواهد — از طبیبان عار مے خواهد

وحشت دل بجسم گنجیده — پیرهن تار تار می‌خواهد
در شما این جنون نمی‌باشد — وحشتم هر غبار می‌خواهد
نقد جان را چو می‌نهد دل من — بر صفا کشته نثار می‌خواهد
پاسے هر کس ز عرش شد بالا — خویش را خسته خوار می‌خواهد
جان چو آمد بصورت انسان — هر ملک افتخار می‌خواهد
بر دل یار ناشناسائے — دل من اختیار می‌خواهد
اے بجز جا که حسن شد پیدا — عشق را بیقرار می‌خواهد
با بتے دلفریب جان داده — او خدا انکسار می‌خواهد
در مقامے که قدسیان نرسند — گو بدل چون گذار می‌خواهد
تا چو مژگان خلد درین جگرم — دل ازین بیت خار می‌خواهد

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

اے همانا که بخبر میرند — مثل گاوان و چو خر میرند
عاشقان را مگو که بیخبر اند — بیخبر میرند با خبر میرند
آن نمیرند خاص در ره ام — زاهدان لیک بر دگر میرند
خانه زادان چو خاندان جنت اند — بر در شاه بحجر و بر میرند
دور هم گز نه از حضور هستند — عاشقان جونکه در سفر میرند
زنده باشند اولیا همه جا — نه همانا نکه کور و کر میرند
واقفان رموز لاخوف — از غم وصل بخطر میرند
با فقیهان خصم چو گویند — این نه شاید که یکدگر میرند
کام عشاق عاشقی باشد — ما و رائش نه بر دگر میرند
جان بحق سپرند حقانی — همه گمراه بر بشر میرند
هر که مجروح تیر او هستند — زین سخن خسته جگر میرند

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

کشتهٔ ناز چون نمی خسپد — عشق کردست خون نمی خسپد
جای خوابش نه هیچ جا پیدا — تشنهٔ عشق از جنون نمی خسپد
همه اعضای جسم شیر اند — دل شب و روز چون نمی خسپد
دیده هر شب مرا به بیداری — آسمان نگون نمی خسپد
روز گویم بدل چنین با تو — اینکه کرده فسون نمی خسپد
تا من از خویش اهل افتادم — آیت راجعون نمی خسپد
همه معلوم شد مرا باعث — روز و شب عشق چون نمی خسپد
ای ز روز ازل به خسپیده — نفس من از کنون نمی خسپد
دل هر کس ز نیک و بد فارغ — آن به نیک و زبون نمی خسپد
تا ز تشنه زخم این بدل خوردم — رگ جسم بخون نمی خسپد

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

سر پنهان چو روح بنماید — دل بگوید که این نمی شاید
هر که در عشق او نشد کامل — بس چنین مست را نمی شاید
جام بر جام ده مرا ساقی — زان شرابی که جوش افزاید
با فقیهان کجا شوم همدم — سخن او نه در دلم آید
داروی عشق او چو می نوشم — قوت دل همه بیفزاید
من بآن از شما حذر دارم — طوطی با زاغ یکدگر ناید
واعظان را ببین که بر منبر — چه همه خویش را بیاراید
من همان چیز را طلبگارم — که نه آن شی به جسم و جان آید
چو مرا پیشتان بیعت کردند — بهر نه زین خطا نه زان دگر شاید
خواجهٔ خواجگان معین الدین — این مرا همزبان بفرماید

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

خوردم از شه چو زخم سوفاری — خواهم هرگز نه با دگر عاری

ما سوایش نمیر دم جایی | این چنین آمدست سر کاری
مرو هرگز بسوی صد زاهد | که با آنجا مقیم مکاری
کاتب جرم من چه میسازد | گر نبخشد ز لطف غفاری
همه تن نور نور رسمی بوده | تا دلم هست مشیر انواری
بلبلم را دو سه دید گلچین | چو گشاید ز راز منقاری
زلف بر روی او ازین آمد | از پیچ گیتی بود نه بی ماری
شمس گرد یار آسمر روشن | بر فتاده چو عکس رخساری
کاف میم زین که آمد گیسو | در گلو هم مثال زناری
از می عشق هوش را گم کن | تلی یکی زاهدا تو هوشیاری
نرود از زبان این وردی | گر ولا را غضب است دیداری

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

در ره عشق یار بایستی | مونس و غمگسار بایستی
جامهٔ ننگ و نام چون تو سفیدی | در جنون تار تار بایستی
وقت خوردن چو جان و دل ببرد | این چنین می دو بار بایستی
نقد دل بر بت صنم خوش رو | همه کردن نثار بایستی
چو سگی پا بکوچه اش تسلیم | دور زاغیار یار بایستی
همچو اجسر چون نه شهر آمد | خاک ما زان دیار بایستی
اختی بسر کردن ره عرفان | چست و چالاک یار بایستی
همچو عشاق تیغ ابرویش | زیر خنجر قرار بایستی
سینهٔ ریش هر که خواهد گو | زین سخن دلفگار بایستی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

ای دل از خلق در نهان باشی | تا دم حشر در امان باشی
چون نباشد ازین جهان چیزی | بس همین به نه در جهان باشی

گر بخواهی شوی دنیا ز جهل — تا زبر دار دلستان باشی
پس سینه دل نشین خاموش — کی باین ناله و فغان باشی
فیض مستی ترا دهد امروز — طالب گر می مغان باشی
همچو رندان شوی نه عاشق حق — شیفته تا نه در بتان باشی
ای ز نور رخ تو کس نه تاب آرد — از جمالش اگر عیان باشی
مرحبا ضبط دم کشی کرده — همین بهتر که تو نهان باشی
بیش و هم سست عاقبت همه هست — بس نه بهتر که در گمان باشی
بی نشان را بجا نشان یابی — ای زخود تا همه بی نشان باشی
در زمانه مقیم تا هستی — نه ازین دور یک زمان باشی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

راز الفت نمی توان گفتن — با حسد ادان مگر توان گفتن
می فزاید چو در دلم مستی — باید آن را بمی مغان گفتن
می تواند ترا به عنصر خویش — بی نشان را بهمه نشان گفتن
راز پنهان بدل که میداری — نتوانی به ناکسان گفتن
آنچه در عقل عاقلان ناید — کی توانم بنا قلان گفتن
جلوه جو بای حسن قدرت را — نتوان عاشق بتان گفتن
علم سینه بسینه کان آمد — باید اصلا نه از زبان گفتن
آنچه حاصل به مشرب رندان — نتوانی بزاهدان گفتن
ذات بیچون چو بی مثل است — پس نشاید چنین چنان گفتن
بلبل باغ را نمی زیبد — سخن گل بباغبان گفتن
سینه پر سوز دل برشته را — باید این بیت بر زبان گفتن

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

نور بر هر که تافت برکاتش — روکشش نور طور شد ذاتش

باعلی هر که آن نسبت دارد | همسر آسمان بود جاهش
مرحبا چشم دل اگر باز است | همه را بین که مظهر ذاتش
شان حق در بتان چو می نگری | گوئی از صدق عین آیاتش
دور یکدم شود نه از هستی | جام نوشد کسے خراباتش
زین بدرگاهِ حق کنم فریاد | تا پذیرا شود ثنا خوانش
جان فدائیم بر دل کاملش | صرف سازد به پیکر اوقاتش
جلوهٔ خورشود دگر پیدا | ریزش هر جا که نور ذراتش
از مے ارغوان بده ساغر | خوان نیشم در مکافاتش
جمله پیران ما که مے بودند | آگهی داشتند حالاتش
با تکبیرین خوش بود درگور | زین سخن گر وحسم خدا باتش

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهِ عشق با نیاز درآ

آ بمن حال خویشتن بشنو | سرّ پیداست در علن بشنو
شور دارند مرغ و هم ماهی | از همه زاغ و زغن بشنو
بلبل زار مے کند فریاد | چهچهه خویش در چمن بشنو
از سخنهائے مرحبا گوید | باز ما را که راز من بشنو
این نوائے که قلب من دارد | طنطنه اوست آیتی بشنو
در همه جائے شور او پیداست | با به چین با که در ختن بشنو
گو بصوفی صدای توحیدش | زمزمه در زمین من بشنو
خستم بر سازنے ترانهٔ او | نغمه مرحبا علن ختن بشنو
آن صدائے زغیب کو آید | آن همه ستر در علن بشنو
شهر دین چون بگفت برافلاکه | این نوا را بجان و تن بشنو
سخنے حق گر شود پیدا | تازه مضمون دلا ز من بشنو

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهِ عشق با نیاز درآ

چشم چون برق در نگاه کنم — گوهر جان برو نثار کنم
طپش دل چو آشکار کنم — برق و سیماب را فرار کنم
تیر مژگان ز من بغیر یابد — بی تو گوی کرا شکار کنم
یک نظر گر نگار ما بیند — خویش را منتظر نگار کنم
گل رویش چو سنگ هم در دل — این خزان را همه بهار کنم
ای بسا خوش بحال مسکینش — گر فدا ناف در تتار کنم
عهد و یاد او چه می پرسی — ذکر او من نه در شمار کنم
با فقیهان نه چون کنی اظهار — سر خود با تو آشکار کنم
رهبر ما بس بهشت یا در ما — ای بدونش بگو که یار کنم
خوب باشد چو در نجف رفته — سرمهٔ خاک زان دیار کنم
تا نه کس تیر بر من اندازد — این سخن را بجز و حصار کنم

مرحبا بسمل نگاه صفا
ورده عشق با شما زدرآ

گر کنم با تو عرض جوهر خویش — بس یقین دان که او ستم از خویش
این نزاکت همه از و پیداست — نازنین داشتم چو در سر خویش
حاجت خود کسی که پیش آورد — بی نصیبی نگشت از در خویش
قیمت ما گران بها زین است — در صدف دل نهاده گوهر خویش
مرغ دل بهر گلشن قدسی — پرش به کنی تو با پر خویش
روسیه خور شد و اگر رخشد — نیر از مطلع انور خویش
جز تحمل چه میتوان کردن — چون قند کرده ظلم بر سر خویش
همه دنیا بود فنا در وی — می کشاید چو قسمتم از در خویش
زاهدا تا نه خاک ما باشی — نرسی با وجود اطهر خویش
کی تواند بود ز عصیانم — آمده چون شفیع محشر خویش
نگاه بیند چو شمر اغافل — می کشد زین کلام خنجر خویش

مرحبا بسمل نگاه صفا

در ره عشق با نیاز در آ

با دلم گشت بر تو دیوانه	از وطن خود شدیم بیگانه
قطره زان می بده مرا ساقی	که چکد خون دل بپیمانه
شیفته اند در دل و جان است	بر جمالت چو شمع پروانه
مست بی محفل شوم سر محفل	بشنوم چون حدیث پیمانه
با بتان چون دهم دل خود را	نقد جانم فدای جانانه
چه عجب وصف گر کند سنبل	گیسوی را که شد زبان شانه
ناصحا بند خویش کن موقوف	نشنوم از تو هیچ افسانه
تا جدا او فتیم از وصلش	نه پسندم بدون ویرانه
همه عمر اند در سر لب فنا	با که باشم کنون بهم خانه
چون کنم طاعت بتان تسلیم	سر سجده نهم سوی جانانه
از طرف شاه خود شنیدم این	چون رسیدم ببزم شاهانه

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز در آ

این بسی با منت عز و جلال	چون رهانیم خویش را ز کمال
از پس گشتنم چه خوش باشد	نعش من او کند اگر پامال
دامن روز حشر پاره کنیم	ساعتی دست گر فتد بوصال
بوی خوش از وصال شد چو روند	میرساند مرا نسیم شمال
نقد وصلش چو حصهٔ عام است	عاشقان زو شدند مالامال
در ره او چه بی سر و پا نیست	غم نداری ازین تو هیچ منال
مرحبا وصل او چه میخواهی	همنشین ساز خویش را بخیال
دان حلالش حرام چون گویند	می بر لب تو آمده ست حلال
همه دارند عاشقان در خود	آنچه گویند آن بقیل و قال
همه جا قدرت خدا بینند	هر که آمد ز شوق اندر حال
شاه کرده شبی مرا تلقین	یاد کن پیش این نه هر اشغال

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

پیش روی تو آفتاب خجل
وز عفو تو ناصواب خجل

در لحد سائلان چه می پرسید
دل بیچ فهم در جواب خجل

اینقدر بر من گدا رحمت
که بر ویش همه عتاب خجل

خجل آن کس که می نمی نوشد
پیش حق منکر شراب خجل

نور ذاتش بمن چنان تابان
که شده روی ماهتاب خجل

عکس در جام چهرهٔ ساقی
چون بدیده شد آفتاب خجل

دوش گفتم بزاهدا در خلد
چه بدی گفت ای جناب خجل

هر که غافل ز یاد حق آمد
آن به بیداری و بخواب خجل

عاشقان خاص بندهٔ خاص اند
نه شوند او به هیچ باب خجل

چشم مخمور تا بشد منظور
نزد من کاسهٔ شراب خجل

به ازین لذت دگر نه چشد
دل سوزان ما کباب خجل

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

چند باشم بشکوه های فراق
به که افتد ز سر بلای فراق

این جفا تم رود با جسانی
از تو یابم اگر جزای فراق

ای درایت ابن درین عالم
کیست آن کو ندید سزای فراق

گرچه دوریست وصل نهان کن
همین خواهم ز خونبهای فراق

غم دوری ز وصل خود کن دور
همین خواهم از تو برای فراق

همچو یعقوب در تمنایش
خون چکانم ز دیده های فراق

چون ندارم هوای وصل صنم
کو علاجیست دردهای فراق

دور از من شو خدایا بس
چند باشم مبتلای فراق

با جگر خستهٔ وفا یابد
که کشد این دلم جفای فراق

جز رقیبم که دشمن جانست
کیست آن دل که کند هوای فراق

مژدهٔ وصل داد مرشد ما … زین نوائے بلبلهاے فراق

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهِ عشق با نیاز درآ

این همه درد در محبت ماست … هر چه داری به جوشش همت ماست
آنچه گوئے که فارغم از دون … بهر تو باده گوے سنت ماست
بنشین غافل بدے زهن کنون … ساعتے تو برفت نوبت ماست
تو درانجا مقیم مے بودے … که صبا پرده دار حرمت ماست
باک دارے نه از فنا عاشق … جاے باقی تو در سلامت ماست
بے خیالم مباد در وقتے … زانکه آن گوشه خاص دولت ماست
نور جان همه از و پاک است … این قدر پاک صاف عصمت ماست
گلشن عاشقان چه شد رنگین … این همه رنگ و بوی صحبت ماست
سلطنت عاشقی و نقد مراد … همه یکجا ببین بهمت ماست
این بگوئی بمرحبا رحمت … بر همه طالبان رحمت ماست
اے دل رفته زخمے و مجروح … زخم خور این اگر محبت ماست

مرحبا بسمل نگاه صفا
در رهِ عشق با نیاز درآ

غم نه داری دلا خدا حافظ … اوست همره تو جابجا حافظ
من ستایش نمی توان کردن … که همه شاه و همه گدا حافظ
گر اسیرے بدام گیسویش … هست شاهی تو در بلا حافظ
خود و هر کس همے وفنا گشته … آمده همره او بقا حافظ
خانمان خویش همه که گم کرده … دان یقیناً که شد خدا حافظ
غم بخوردی چو خون روان باشد … که ترا هست خونبها حافظ
آمدم تا بکتبش بوده … در دلم صورهٔ صفا حافظ
هر که پا در طریق چشت نهاد … آمد ندا احمد و خدا حافظ
سهگین از گنه مکن ناصح … حافظ ما خدا اے ما حافظ

ز جمل حسن جلد هست ته اهدرا | یا لب [illegible] بد تو و یا [illegible]
جز دولت این کلام حقانی | کس نیابم دری نولا حافظ

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

توئے خورشید برخ نقاب انداز | عکس بر ذره شراب انداز
ساقیا قطره مے وحدت | آنچه بالست در شراب انداز
هوش نا رند رفتگان هرگز | مشک بیزے و یا گلاب انداز
عاصیم گرچه تو ز راه کرم | عیب ما پوش در صواب انداز
زلف مشکین بدوش افگنده | دل ما را به پیچ و تاب انداز
بس مخوف مشو ز بحر عمیق | دل خود را بستان حباب انداز
ساعتے گر ز تو شوم غافل | جان ما را نه در عتاب انداز
بطفیل رسول شاه امم | بکن ترحم نه در عذاب انداز
با تو گویم صبا پس مردن | خاک ما بر در جناب انداز
بسمل مست ساقیا امروز | زین سخن شور در کباب انداز

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

آه و از قتل من دریغ مدار | دل شکستیم و تن دریغ مدار
کین ندارم بتو ز غصه تو | آه بمن تیر شکن دریغ مدار
رفته در خلد گویم و تنها | توئے سرو چمن دریغ مدار
شوق دیدار اندرین جانم | همه سر و علن دریغ مدار
بهر تو شیدن دل شیدا | بر سیب ز ذقن دریغ مدار
قتل از تیغ کین بکن قاتل | تیغ ابروے زن دریغ مدار
دوست کافیست تا پس مردن | دوستا از کفن دریغ مدار
خانه ام گرچه مرحبا هستی | در رهش از وطن دریغ مدار
صوفیا و خبر خام ناجایز | چاک کن پیرهن دریغ مدار

نکشد چون بدام گیسویش — عاشقان از رسن دریغ مدار
خواهش وصل چون بدل داری — سامعا زین سخن دریغ مدار

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

تا بدیدم روی جانان را — خوش نه آید یکی صنم ما را
بوسهٔ لب مرا چه خوش آید — قند چون طوطی شکر خا را
دل و جانم همه بسوزاند — آن تجلی که بود موسی را
همچو مجنون خویشم سرگردان — تا بدیدم روی لیلی را
خاطر ما ز غم شکسته شد — عقب چون شکست مینا را
پیش خالق باو عز و مردی — طالب خاص هست مولی را
همه نامرد چون مؤنث اند — ذنب زین بس چه اهل دنیا را
زین جهان تا شدیم برگشته — بدل آرم نه فکر عقبی را
چون برندے مرادنا حاصل — چه تمنائے زهد و تقوے را
تا ز جنگ عدو شدم فارغ — ورد وا لیست همه زمان ما را

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

جان در این و آن میانه توئی — سر اعیان مگر بهانه توئی
جان جانم ز ابرو و مژگان — سپر تیر چون نشانه توئی
در حریم که جای مسکن اوست — همه غیر اند بس یگانه توئی
نور روشن اگرچه هر جائیست — مظهر خاص در زمانه توئے
این که آید ز سینه ام بیرون — آه سوزان ز بهد زبانه توئی
روح در سینه چون مقید است — بهر آن مرغ آب و دانه توئی
گرچه دیدار او پیشتر نیست — لیک دانم درون خانه توئی
جز تو کس نیست اندرین چشم — بی حواس از خود و دیوانه توئی
در فراقت باین چنین ای گل — عندلیبم مگر ترانه توئی

نه توان جان برے دلا ازوی	این سخن ناوک ونشانه توئی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

یار آمد چو محرم رازے	عاشقان را بجان نوازی
خوش دلان را مدام غم آموز	آفت رنج در عدم سازی
گاه در بزم عالمان عالم	گاه از مے بجام پردازے
عاشقے گاه وگاه معشوقے	گہ نیازے با وگہ نازے
صوفیان را صفای دل بخشی	سالکان را براه حق تازے
پاک باشے جدا ز ناپاکے	معصیت را ز خویش اندازی
گہ بمقصد همی شدی واصل	گہ بغم جان خویش بگدازی
من بصد عجز پیش او رفتم	زین تمنا اگر گویم ورازے
بر زمین جبین بازچون کردم	هوش ربا دلستان بیک نازی
شاه آمد بشفیق نسا آندم	باصد و تلطف باکرم سازی
هوش داده بگفت ای رحمت	وردکن این اگر تو جانبازی

مرحبا بسمل نگاه صفا
در ره عشق با نیاز درآ

خاتمة الطبع — بعد حمد و نعت تشنگان زلال رحیق عشق سبحانی و طالبان وصال محبوب ربانی را مژده طرب افزا که درین زمان برکت نشان و تمیمه بازوی معرفت و دو حمائل گلوی طریقت شمسین سپهر عرفان قرین منازل ایقان یعنی دو ترجیع بند دلپسند یکی موسوم به نامهٔ صفا و دیگری مشهور به نسخه مرحبا از تصنیفات طیبات قطب الولایة و الارشاد غوث العارفین و الاوتاد جناب میان عاشق علی شاه صاحب چشتی نظامی کریانی بهرایچی متخلص به رحمت مرید حضرت قربان علی شاه صاحب سجاده نشین تکیه حضرت صفا شاه صاحب قدس سره حسب فرمائش جناب منشی خدایار خان صاحب ولد منیر خان صاحب ساکن بهرایچ در مطبع نامی منشی نولکشور صاحب سی آئی ای واقع لکهنو بماه جون ۱۸۹۵ع بحیز طبع درآمد